

Obal jde vylepšit u každého, **OBSAH NE**

Petr Toufar je informatik, který v pouhých pětadvaceti letech založil kliniku estetické medicíny Medicom Clinic. Ta po deseti letech působení v Praze patří k těm největším a naše zvědavost na „ajťáka“, který se podílí na zkrášlování žen, byla velká...

Evropa a Amerika vyznávají kult mládí, takže kosmetický byznys a kliniky estetické medicíny si mohou mnout ruce, a do budoucna jim klientela ještě přibude. O mládí, respektive jeho imitaci se strhne bitva.

Ale mně připadá, že se v tomhle světě velmi změnil už teď. Ještě když jsem byl já malý, padesátiletá paní byla někdo úplně jiný než současné padesátileté ženy. Dřív vypadaly už jako babičky, dnes si u žen vůbec netroufám odhadnout, kolik let jim je.

Není ale právě tohle smutné? To, že se neodvažujeme vypadat na svůj skutečný fyzický věk? Že se chce, aby ženy ve třiceti vypadaly na dvacet a ve čtyřiceti na třicet?

V padesáti se pak zoufale snaží imitovat pětaticítky a od šedesáti až do devadesáti vypadat pořád stejně – tedy na padesát. Kliniky, jako je ta vaše, se na tom taky trochu podílí.

Jedna z věcí, kterou měřím naši úspěšnost, je, že si můžeme dovolit ženu, která má absolutně nerealistický požadavek na omládnutí, odmítnout. Jsou kliniky, které si to nedovolí. Já ani naši lékaři nezměníme svět, ani ten nesmyslný tlak na věčné mládí. Nezměníme ženu, která je v panice z přirozených procesů, ale můžeme ji uklidnit. Můžeme svou troškou přispět k návratu k přirozenosti. A stárnutí přirozené je. Líbí se mi zákroky, kdy si laik řekne „té to sluší“, a nenapadne ho, že byla u plastického chirurga či dermatologa.

Hodnotíte ženy na první pohled podle toho, jak o sebe pečují?

Asi bych měl říct ano, ale vlastně jen do určité míry.

Jak to myslíte?

Dbát by o sebe měl tak nějak každý. Ženy i muži. Nežijeme v pustině, ale mezi lidmi, a to, jak na druhé působíme, ovlivňuje náš život docela dost. Ale už se mi párkrát stalo, že jsem pod perfektním vzhledem našel velmi nehezkou povahu a vlastnosti. A pod méně vášním vzhledem právě naopak. To mi bylo líto, protože si kvalitní lidé zbytečně vytvářeli handicap.

Proč vlastně? Není soukromou věcí každého jedince, jak je pro něj vizáž důležitá a jak se k ní staví?

Je. Ale když je někdo hodný, chytrý, vzdělaný a pracovitý, ale zanedbaný a rezignující na to, jak vypadá, neškodí nikomu jinému než sám sobě. Ne každý si dá v dnešní konkurenční uspěchané době práci hledat jeho kvality. Ony se časem prosadí, ale zbytečně ztrácí čas, body a šance. Přitom obal jde poměrně snadno upravit a vylepšit. Opačně to nejde. Když je pod atraktivním obalem prázdný, tak s tím nenaděláte nic.

Nemáte pocit, že zatímco české ženy se o sebe starají, čeští muži na to pořád tak nějak kašlou? Aspoň v porovnání s těmi na západ od našich hranic?

Mám. I když se to zlepšuje, tedy aspoň u mladší generace. A samozřejmě →

PETR TOUFAR (36)

● Narodil se 10. 11. 1979 v Brně. Zde i v roce 2003 promoval na **Fakultě informatiky Masarykovy univerzity**. Dále pokračoval na **Fakultě podnikatelské na VUT**, kterou ukončil v roce 2007.

● V roce 2002 založil společnost **IRESoft** na vývoj informačních a biometrických docházkových systémů.

● V roce 2004 založil **Medicom Clinic** v Praze. V současnosti má klinika pobočky i v Brně, Jihlavě a Ústí nad Labem a zaměstnává 70 lidí.

ČÍM MĚ PETR TOUFAR PŘEKVAPIL

Rozhovor vznikal v době, kdy byl krátce ženatý a štěstí z něj doslova sálalo. Jeho radost ze života byla vyloženě nakažlivá. Že bude se zaujetím mluvit i o svých zaměstnankyních bez ohledu na to, jestli šlo o uklízečku nebo lékařku. Navíc o nich nemluvil jako o podřízených, ale o kolegyních. Když jsem se ho ptala, kdo ho vedl k nehrané galantnosti, odpověděl bez váhání: „Maminka“. Takže, maminko pana Toufara, za všechny ženy vám srdečně děkujeme! (Denisa Prošková)

v určitých oborech už i muži pochopili, že sami sobě podráží nohy, když nezkoordinují vnějšek s vnitřkem.

Zkoordinované u lidí očekáváme i vzdělání a pracovní obor. U vás tomu tak není. Jak se vzděláním informatik dostane k oboru předělávání lidí na krásnější? Mně tyto branže připadají příbuzné asi jako klokan s labutí.

Jednoduše. Jsem lékařské dítě. Prostředí bílých plášťů je mi odmala blízké. Doma se o zdravotnictví, pacientech, a o tom, jak člověka rozhodí i drobné onemocnění, popíselně povídalo. Studium medicíny mne ale nikdy nelákalo. Vždycky mi šla matematika a propadl jsem počítacím natolik, až to vedlo v rozhodnutí, že se jim chci věnovat profesionálně. Informatika mne ale nikdy nespoklala natolik, že by mne nezajímaly i jiné věci.

Čímž se z vás nestal takový ten téměř autistický, nekomunikativní „ajťák“...

Mohu vás ujistit, že všichni „ajťáci“ takoví určitě nejsou. A pokud jde o mě, přesný a logický svět čísel a programování mne asi nikdy nepřestane bavit, ale mezilidské vztahy stavím nad všechno. Navíc jsem už od dvaceti o sobě věděl, že nejspíš nejsem úplně prototyp zaměstnance, že bych chtěl zkusit rozjet něco vlastního, a k tomu prostě potřebujete lidi. Umět s nimi mluvit i jim naslouchat. Bohužel tak úžasně empatický, jako jste vy ženy, nikdy nebudu, ale snažím se o to.

Kliniku jste zakládal v pouhých pětadvaceti. Moc si neumím představit, jak na vás reagovali o deset, dvacet let starší lékaři, které jste k sobě lákal.

S tím, že budu pro někoho moc mladý a tím i podezřelý, jsem počítal. S tím se nedá dělat nic jiného, než svou prací okolí přesvědčit, že nejde o vadu charakteru. Přitom já osobně pro podnikání mladý věk považuji za výhodu.

V čem je výhoda být na začátku „ucho“?

Jednak si myslím – a v tom věk nehraje roli vůbec – že podnikavost je vrozená. A v čem věk naopak roli hraje? Ve zkušenostech, které někdy brzdí odvahu. Podle pravidla „kdybych to byl býval věděl, tak bych tam byl býval nechodil“. Už totiž víte, kde všude číhá nebezpečí.

Vidíte to i na sobě?

Vidím. Dneska jsem už mnohem opatrnější. V pětadvaceti jsem byl v leccems šťastně naivní. Navíc bez závazků, což je taky výhoda, protože když projekt nevyjde, tak to zabolí, ale nestrhnete s sebou do propasti někoho dalšího. Plus máte čas a sílu vylézt nahoru a začít znova.

Klinika ale nebyla vaše první firma...

Ne, jednu počítačovou firmu jsem už měl a právě na ní jsem se naučil, že správný věk na rozjezd podnikání asi není nikdy, takže otázkou věku to není. Nejdřív je člověk moc mladý, pak ve středních letech, kdy už s sebou táhne zodpovědnost za rodinu a bojí se riskovat, pak už je zase moc starý a nestojí mu za to něco začínat. Takže jak už jsem řekl, o věku to vážně není...

V čem tedy vězí to tajemství?

Možná to bude znít jako fráze, ale mně se vždycky vyplatila zásada, na kterou mne upozorňovali moji rodiče – slušnost. Věřím, že lidi vycítí, když vám jde o něco dlouhodobějšího, že jim nevěšíte bulíky na nos a respektujete je na úplně všech pozicích a hodnotíte podle kvality práce a jejich přístupu.

To v dnešní společnosti, kde se cení hlavně manažerské funkce, není běžný přístup.

K čemu je ale skvělý doktor, když klientku hned na začátku otráví a odradí nepřijemná recepční. Prostě se otočí na patě a jde pryč, i kdyby věděla, že dostane modré z nebe. K čemu je dobrá lokalita kliniky a drahé vybavení, když uklízečka odflákne úklid a není všude zářivě čisto.

Jste galantní.

To je ale přece samozřejmost. Mám rád svoji maminku, mám rád svoji manželku a vadilo by mi, kdyby se k nim kdokoliv choval neuctivě, bez respektu. Všechny ženy jsou také něčí maminky, manželky, sestry... Navíc se všechny ženy úplně rozsvítí a zkrásní, když se k nim muž galantně chová, protože tady v Čechách na to bohužel nejsou zvyklé. Vyděláme na tom zase jenom my muži.

Vy o lidech ale hodně přemýšlíte...

Hodně. A jako bývalý „ajťák“ uvažuji v rovnici, která je docela jednoduchá.

Do práce chodím strašně rád. Nebojím se dokonce říct, že jsem v ní šťastný. Tudíž chci, aby do ní chodili rádi všichni. Ono to má i širší dopad.

Jaký?

Stres stejně jako dobrou náladu přenesou člověk i na klienty. Na klinice se pracuje se zdravím, emocemi, sebevědomím. Čili velmi osobními, citlivými věcmi. Aby se klient uvolnil a cítil bezpečně, nesmí ho rušit neklid lékařů, sester, prostě těch, se kterými se u nás potká. Lidé, kteří pomáhají druhým, musí být hlavně sami v pohodě.

To je jak z čítanky.

I v čítankách najdete pravdy. Moc si vážím toho, že jsme na klinice sestavili tým z lidí, které můžu respektovat jak odborně, tak proto, že neškodí ostatním. Vytvářet pracovní týmy je úplně nejsložitější. Stačí jeden problematický jedinec a během týdne rozhodí perfektně sehraný tým, který se sestavoval třeba rok. Je zajímavé a smutné, že jed působí okamžitě, zatímco rány se zacelují a hojí dlouho.

Bavíme se pořád o klinice, ale jak zvládáte spolu s ní řídit i tu vaši softwarovou firmu?

Tak to by se už teď dohromady určitě zvládnout nedalo. Mám jen jednu hlavu, jedno tělo, omezenou psychickou i fyzickou kapacitu, ani nezvládám být na více místech naráz. V IReSoftu se momentálně podílím pouze na strategickém řízení. Firmu de facto už od začátku řídí můj ka-

ŽIVOT NENÍ JENOM PRÁCE...

„Do třiceti jsem soukromý život skoro nevedl. Ne že bych nechtěl, ale nestíhal jsem,“ říká Petr Toufar. „Dnes nechci říct, že zpomaluji, ale dostal jsem se do fáze, že na co chci, na to si čas udělám. A rodina je stejně ten největší poklad, který člověk vybuduje.“

1 „Rybařením se člověk skvěle odraďová od starostí,“ říká Petr Toufar.
2 „Nejlepším úlovkem mého života je ale stejně moje manželka. Oba pevně věříme, že společně i zestárneme.“

marád a společník, kterému to jde víc než dobře. Obecně musím říct, že jsem vždycky měl a mám velké štěstí na lidi kolem sebe. A konkrétně u něj to platí dvojnásob.

„Mezi své životní štěstí – kromě manželky – počítám i to, že pracuji s lidmi, kterých si mohu vážít.“

Nedávno jste se oženil. Hlavně nezadané čtenářky, které si stěžují, že se dnes není kde seznamovat, protože pořádní muži stále pracují, bude zajímat, kde jste se s manželkou seznámil...

To jste uhodila hřebíček na hlavičku. Bylo to v práci, takže to je asi taková nudná historka. Ředitel a jeho zaměstnankyně. Přitom se pořád všude píše: „Co je v domě, není pro mě.“ I já jsem si to myslel. Je to sice pěkná

zásada, ale pak zasáhl osud.

Jak osud?

Sháněli jsme někoho do marketingu. Své současné ženy jsem si všiml už v prvním kole pohovorů a musím přiznat, že se mi zalíbila hned na první pohled. Znáte to, jak hned přeskóčí jiskra. V práci jsem ale nic takového nechtěl, proto jsem se vnitřně rozhodl, že ji nepřijmu.

A jak to, že ji máte?

Výběrovým řízením prošlo několik dalších adeptek. Pak mi můj finanční manažer, který byl u všech pohovorů se mnou, pověděl, že ta, kterou odmítám, je objektivně ze všech nejlepší. Na to se nedalo moc říci, navíc jsem věděl, že má pravdu. Vlastně jsem chtěl být jen profesionální, ale nenechali mne...

To mi přijde na závěr našeho rozhovoru jako taková hodně vtipná pointa. Kterak klinika estetické medicíny, kam si docházejí ženy vylepšit vzhled, mimo jiné proto, aby uspěly kariéru, diskriminuje uchazečku kvůli kráse. ■

DENISA PROŠKOVÁ

„Jedním z nejhezčích momentů v životě byla naše svatba. Věřím, že jsme si ji užili nejenom my, ale i celá naše rodina a přátelé.“